

[Hans Rasmussen.]

med Hensyn til Fuldkommengørelsen af Voldgiftsaftaler. Jeg vil endvidere gerne have Lov til at udtale min Tilslutning til de Bemærkninger, der er gjort om Optryk i Rigsdagstidende af Oversættelsen — jeg gaar ud fra, at den danske Oversættelse af det foreliggende Forslag, saaledes som det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte, er at betragte som et Bilag til selve Sagen.

Jeg slutter mig ganske til de Bemærkninger, som den højtærede Udenrigsminister fremkom med i Anledning af det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser om Anvendelsen af den gældende Traktat mellem Danmark og Tyskland, altsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt man i den Sag, der nys løseligt er berørt, skal søge en Voldgiftsafgørelse. Det forekommer ikke mig, at Tiden i Øjeblikket er inde til at træffe Bestemmelse i saa Henseende. I øvrigt syntes jeg at kunne skimte i det ærede Medlem Hr. Pürschels Bemærkninger en Tilbøjelighed til at ville tage Forskud paa de Sejre, det konservative Folkeparti haaber at vinde i den offentlige Diskussion i kommende Dage om denne Sag, men jeg vil gerne sige til Partiet, at har man et saadant Haab, maa man vel kunne beherske sig og vente, indtil Spørgsmaalet for Alvor kommer til Drøftelse. Jeg tror, at man ud over Landet ser saaledes paa det, at Afgørelsen af, hvorvidt vi skal kræve Tvisten mellem Danmark og Tyskland med Hensyn til Mestbegunstigelsesklausulen løst ved Voldgift, ikke skal træffes under Hensyn til det rent juridiske; det er i denne Sag ikke de højere retsplejemæssige Hensyn, det kommer an paa, men den rent praktiske Følge af, hvad en Afgørelse kan komme til at betyde i Fremtiden. Og før vi gaar til at træffe en Afgørelse i dette Spørgsmaal, haaber jeg, at Regeringen paa behørig Vis vil raadføre sig med de interesserede Landbrugsorganisationer, for det er dog her i første Række Landbrugets Interesser, det kommer an paa at faa varetaget.

I Anledning af, at det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte Paaskønnelse af den Assistance, Udvalget havde faaet fra Udenrigsministeriet, vil jeg gerne sige, at jeg ganske deler det ærede Medlems Følelser; ogsaa jeg er taknemmelig mod enhver af dem, der ved praktisk Arbejde eller ved Initiativ har bidraget til, at Betænkningen er kommet til at foreligge i den Form, som Tilfældet er. Jeg kunde ogsaa godt have nævnt et Navn i denne Forbindelse: jeg har som Ordfører for Udvalget ikke ment mig berettiget til at gøre det, men det

ærede Medlem Hr. Pürschel ved jo, at jeg personlig ikke har haft noget imod at anføre, hvad der i denne Forbindelse kan være Grund til at anføre.

Pürschel: Jeg kan ganske slutte mig til den allersidste Udtalelse af den højtærede Ordfører for Udvalget.

I øvrigt vil jeg takke den højtærede Udenrigsminister for Udtalelserne med Hensyn til Oversættelserne. Men jeg maa sige, at jeg har aldrig beundret den Form for Jura, der ikke er udtrykt i et klart og for andre Mennesker forstaaeligt Sprog. Jeg maa tillade mig at hævde, at den bedste juridiske Oversættelse er den, der i et klart og gennemsigtigt Sprog giver Mening, og det er det Maal og intet lavere, som det høje Udenrigsministerium maa sætte sig ved Oversættelserne. Jeg har det Indtryk, at man af og til slaar sig til Ro paa et adskilligt lavere Plateau.

Jeg beklager, at den højtærede Udenrigsminister ikke gav os de Oplysninger, han sikkert har om, i hvor mange Tilfælde disse mange Voldgiftstraktater har haft praktisk Betydning for Danmark. Det maa Udenrigsministeriet jo med Lethed kunne oplyse; man har naturligvis undersøgt det i dette Tilfælde, fordi man selvfølgelig stadig har dette præsent: hvor megen praktisk Værdi har en saadan Traktat for os?

Det forbavtede mig lidt at finde ligesom lidt Krænkelser baade i den højtærede Udenrigsministers og i den højtærede Ordførers Udtalelser over, at man vovede ved denne Lejlighed at tage et praktisk Eksempel frem og spørge: hvorledes er nu i Virkeligheden Tilliden til dette Traktatsystem? Den højtærede Udenrigsminister belærte mig om, at der jo gives mange Tilfælde, hvor man ikke fører en Prooes, selv om man har Udsigt til at vinde den. Ja, det er rigtigt, man maa i mange Tilfælde afgøre, om det er praktisk at føre en Prooes eller ikke, men i de Tilfælde, hvor det drejer sig om ens soleklare Ret, skal der alligevel noget til, før man viger tilbage, naar man har et System, der med automatisk Sikkerhed kan skaffe en denne soleklare Ret respekteret. Og man kan ikke frigøre sig for den Tanke, at naar man ikke vover at benytte Systemet, er det, fordi man alligevel ikke har den rodfæstede Tillid til det, som man ellers saa stærkt agiterer paa. Jeg finder en Bekræftelse herpaa i, at den højtærede Udenrigsminister, der jo har et af sine Fortrin i Logikken, paa det ene Punkt i sit lille Indlæg sagde, at en saadan Afgørelse havde større Interesse, hvor det drejede sig